

Arrest

nr. 261 463 van 30 september 2021
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 september 2021 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 24 september 2021 tot teruggrijving (met beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats) en van de beslissing tot inbeslagname van de verblijfskaart.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 7 september 2021, in het bezit van een Kameroens paspoort en een Belgische verblijfskaart, aan op de nationale luchthaven te Zaventem.

1.2. Op 7 september 2021 wordt een beslissing tot binnenkomstweigering en tot afgifte van een bevel met teruggedrijving (bijlage 11) genomen. Bij arrest nr. 260 666 van 14 september 2021 schorst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

1.3. Op 15 september 2021 neemt de grenscontroleambtenaar een nieuwe beslissing tot teruggedrijving. Deze beslissing wordt bij arrest nr. 261 075 van 23 september 2021 geschorst.

1.4. Op 24 september 2021 wordt een nieuwe beslissing tot teruggedrijving genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“TERUGDRIJVING

Op 24/09/2021 om 13:40 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/VVR, luchthaven ZAVENTEM,

werd door ondergetekende, [N.D.M.]

de heer / mevrouw :

naam [N.] voornaam [B.]

geboren op [...]1985 te [B.] geslacht (m/v) man

die de volgende nationaliteit heeft KAMEROEN wonende te

houder van het document nationaal paspoort van Kameroen nummer 0805426

afgegeven te Brussel op 22/06/2018

houder van verblijfskaart van België nr [...] van het type F-kaart afgegeven door Antwerpen

geldig van 11/10/2019 tot 11/10/2024

afkomstig uit Douala via Istanbul International met 1934 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht),

op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKE NE GEBRUIKTE VISUM / VEBLIJFSDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.

BETROKKE NE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG VISUM / VERBLIJFSDOCUMENT

Dossiernummer: [...]

(D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing: Document: Verblijfskaart van België, type F-kaart, met nummer [...], Vervalsing: De foto op de verblijfskaart stemt niet overeen met de fysionomie van de betrokkene. Dit wijst er op dat er, bij de aanvraag van zijn verblijfsdocument, vermoedelijk met het oog op fraude, bewust de foto van een derde heeft afgegeven voor het aanbrengen op dit verblijfsdocument. [...]"

2. Ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de Raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

Wat de beslissing tot inbeslagname van de verblijfskaart betreft, voorziet artikel 39/82, §4, alinea 2 van de vreemdelingenwet in de mogelijkheid om bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing in te dienen voor vreemdelingen tegen wie een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel is genomen waarvan de tenuitvoerlegging van die maatregel imminent is. De beslissing tot inbeslagname van de verblijfskaart is echter geen verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, zodat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk is in zoverre deze de voormelde beslissing tot voorwerp heeft.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping die op elk ogenblik kan plaatsvinden en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verweerder betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. De middelen

3.3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

*“1. Eerste middel : schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht
Machtsmisbruik*

Het staat vast dat verweerder ondanks de arresten dd. 14.09.2021 en dd. 23.09.2021 een zogenaamde “nieuwe” teruggrijpingsbeslissing heeft genomen t.a.v. verzoeker.

Niet alleen is deze volledig onredelijk en onmenselijk, gezien de RvV reeds bij twee arresten, welke uitvoerbaar zijn bij voorraad, de schorsing van de binnenkomstweigering en bevel met teruggrijping had bevolen, bovendien is deze beslissing ook gedateerd op 15 september 2021, dezelfde datum als de verzoekers tweede betekende binnenkomstweigering en bevel met teruggrijping waarvan de RvV in zijn arrest dd. 23 september 2021 de schorsing had bevolen.

Geenszins kon verweerder op 24 september 2021 opnieuw een binnenkomstweigering met teruggrijping dd. 15 september 2021 verzoeker betekenen nadat de RvV de schorsing van de eerdere binnenkomstweigeringen met teruggrijping had bevolen.

Dat is sprake is van schending van het redelijkheidsbeginsel en van rechtszekerheidsbeginsel.

Dat er vooral sprake is van machtsmisbruik nu de RvV reeds had geoordeeld dat de twee eerdere binnenkomstweigeringen en bevelen met teruggrijping dienen geschorst te worden.

3.3.2. Het is niet betwist dat de verwerende partij op 7 en 15 september 2021 een beslissing tot teruggrijping nam ten aanzien van verzoeker. Verzoeker diende een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad tegen de voormelde beslissingen. Op 14 en 23 september 2021 schorste de Raad deze beslissingen bij arrest nrs. 260 666 en 261 075. Deze arresten hebben tot gevolg dat de verwerende partij haar beslissingen van 7 en 15 september 2021 niet kan uitvoeren. Dit belet de verwerende partij echter niet om zo zij het nodig acht een nieuwe beslissing tot teruggrijping te nemen. Hierbij zal ze wel rekening dienen te houden met hetgeen in deze arresten werd overwogen. Op 24 september 2021 heeft de verwerende partij effectief een nieuwe beslissing tot teruggrijping genomen en verzoeker had de mogelijkheid om een nieuwe vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen, hetgeen hij bij huidige vordering ook gedaan heeft.

Van machtsmisbruik is in casu geen sprake. Met zijn algemeen betoog waarbij verzoeker niet ingaat op de inhoud van de bestreden beslissing toont verzoeker niet aan dat de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel zouden zijn geschonden.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.3. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“2. Tweede middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950), van de art. 16 en 18 van het Kinderrechtenverdrag, van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het art. 74/13, van het proportionaliteitsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli

1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht

1.

Verzoeker is afkomstig van de Kameroen. In België woont zijn gezin, met name zijn levenspartner, hun Belgisch minderjarig kind en een minderjarig dochtertje uit een vorige relatie van mevrouw Tao.

Verzoeker heeft dus ondertussen in België een gezinsleven opgebouwd.

3.

Dat verzoeker van oordeel is dat de hem betekende beslissing tot teruggedrijving (met beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats) in strijd is met de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Dat immers echter verzoeker door verweerder een nieuwe beslissing tot teruggedrijving (met beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats) werd betekend zonder dat hij voorafgaandelijk het recht heeft gehad om zich te verdedigen en zonder dat er een verificatie is geweest van de vingerafdrukken.

Dat de nieuwe teruggedrijvingsbeslissing gemotiveerd wordt door het feit dat verzoekers verblijfskaart gerechtelijk in beslag werd genomen nu deze een vervalsing betreft, dat de foto aangebracht op de verblijfskaart niet overeenstemt met de fysionomie van verzoeker wat er, volgens verweer, zou op wijzen dat bij de aanvraag verzoeker bewust de foto van een derde zou hebben afgegeven.

Verzoeker wil in eerste instantie opmerken dat tot op heden nog niet via een authenticiteitsonderzoek vaststaat dat verzoekers verblijfskaart vals zou zijn.

Zolang niet met wetenschappelijke zekerheid vaststaat dat verzoekers verblijfskaart vals zou zijn, kan geenszins verzoeker zomaar de binnenkomst geweigerd en teruggedreven worden.

De RvV heeft reeds geoordeeld dat de redenen waarom verweerder de verblijfskaart als vals beschouwt en in beslag neemt, met name dat verzoeker niet dezelfde is als deze op de foto van de persoon op de verblijfskaart, niet betekent dat de verblijfskaart op zich een vals document betreft.

Geenszins kan door verweerder zomaar een nieuwe beslissing worden genomen op basis van zogenaamde "bijkomende" vaststellingen welke dateren van na de arresten RvV dd. 14.09.2021 en dd. 23.09.2021

Dat de motivatie van de nieuwe beslissing afbreuk doet aan het gezag van gewijsde van de arresten RvV dd. 14.09.2021 en dd. 23.09.2021 waarin uitdrukkelijk werd gesteld dat de motivatie van verweerder niet aantoonde dat de verblijfskaart op zich een vals document betreft en dat verweerder gehouden is de vingerafdrukken te vergelijken om de waarheid te achterhalen.

Voorts houdt verweerder opnieuw geen enkele rekening met de motivatie van de arresten dd. 14.09.2021 en dd. 23.09.2021 waarin de RvV uitdrukkelijk stelt dat het Kameroens paspoort, welke verzoeker op 7 september 2021 aan de grenspolitie toonde, hetzelfde paspoort is dat hij ook heeft voorgelegd in het kader van zijn verblijfsaanvraag dd. 11.04.2019 op grond van gezinshereniging met zijn Belgisch kind, dat de foto die figureert op de Belgische verblijfskaart, dezelfde foto is die de stad Antwerpen heeft gebruikt op het inlichtingenbulletin van verzoeker in het kader van zijn verblijfsprocedure (waarna op 11.10.2019 een F-kaart werd afgeleverd) en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat omtrent deze foto's en documenten ooit problemen of twijfels zijn gerezen.

Verweerder weigert halsstarrig rekening te houden met de motivatie van de arresten RvV dd. 14.09.2021 en dd. 23.09.2021 waarin gesteld wordt dat werd/wordt nagelaten om de verschillende vingerafdrukken (met name de vingerafdrukken genomen in januari 2016 en deze genomen op 7 september 2021) met elkaar te vergelijken.

Tot op heden weigert verweerder enige inspanningen te leveren om de waarheid te achterhalen en de vingerafdrukken te vergelijken, terwijl, zoals de RvV in zijn beide arresten reeds uitdrukkelijk stelde, dit een duidelijk resultaat kan opleveren.

Er wordt m.a.w. door verweerder nagelaten te onderzoeken of verzoeker al dan niet diegene is die in België in januari 2016 asiel heeft aangevraagd en op 11 oktober 2019 verblijfsrecht bekomen heeft.

De "bijkomende" motivatie van verweerder, met name dat verzoeker bewust de foto van een derde heeft afgegeven bij zijn aanvraag F-kaart, slaat nergens op. Als de fysionomische gezichtskenmerken van verzoeker zo verschillend waren geweest als deze op de foto, welke hij bij zijn aanvraag heeft afgegeven (zoals verweerder oppert), dan zou de stad Antwerpen dit toch ook opgemerkt hebben, hetzij op het ogenblik van de afgifte door verzoeker van de foto, hetzij op het ogenblik van het afhalen van de F-kaart door verzoeker.

Dat de motivatie van de bestreden beslissing geenszins gesteund is op een objectieve en controleerbare vaststelling.

Dat de beslissing tot binnenkomstweigering, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot gerechtelijke inbeslagname van verzoekers F-kaart is derhalve niet afdoende gemotiveerd is en schendt de zorgvuldigheidsplicht.

Dat geenszins voorafgaandelijk een grondig onderzoek heeft plaatsgevonden.

Dat immers op basis van vingerafdrukken van verzoeker (verzoeker heeft immers reeds in 2016 in België asiel aangevraagd) kon vastgesteld worden dat de verblijfskaart (met nummer B 3896720 36) wel degelijk toebehoort aan verzoeker en geenszins vals is.

Dat dit voorafgaand grondig en/of objectief onderzoek echter niet heeft plaatsgevonden en derhalve geenszins met voldoende zekerheid door verweerder kon gesteld worden dat verzoeker niet over een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf in België zou beschikken, dat hij in het bezit zou zijn van een vervalste F-kaart en dat hij bij zijn aanvraag van zijn verblijfsdocument bewust de foto van een derde zou hebben afgegeven.

Dat de fysionomie van een persoon immers kan veranderen door ouderdom, gewichtstoename, ziekte,....

Dat de beslissing, waarbij verzoekers F-kaart in beslag wordt genomen en verzoeker wordt teruggedreven, afbreuk doet aan de motivatie van de arresten RvV dd. 14.09.2021 en dd. 23.09.2021, niet voldoende gemotiveerd is en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Dat evenmin verzoeker opnieuw een beslissing tot terugnijving (met beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats) kan worden betekend zonder dat wordt gemotiveerd waarom geen rekening dient te worden gehouden met zijn in België verblijvende Belgische levenspartner en Belgisch minderjarig kind en stiefkind (cf. infra).

Het staat immers vast dat verzoeker in België verblijfsrecht heeft bekomen in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, met wie hij nog steeds samenwoont. Zoals supra reeds gesteld (en zoals ook blijkt uit het arrest RvV dd. 14.09.2021 zijn er door de stad Antwerpen nooit problemen geuit t.a.v. zijn Kameroens paspoort of t.a.v. de door verzoeker neergelegde foto's bij zijn aanvraag tot verblijf.

4.

Verzoeker wil verder benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een beslissing tot terugnijving (met beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats) betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Dat het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht in casu uitermate belangrijk is nu verzoeker in België in het bezit is van geldige F-kaart en nu zijn Belgische levenspartner en (stief)kinderen in België wonen.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Dat zonder een voorafgaand grondig onderzoek en het horen van verzoeker dienaangaande verweerder niet zomaar verzoeker een beslissing tot teruggrijping (met beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats) kon betekenen.

Het horen van verzoeker is in casu uitermate belangrijk geweest gezien zijn in België wonende levenspartner en minderjarige (stief)kinderen.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

5.

Dat bovendien de verzoeker betekende beslissing tot teruggrijping te dien einde in strijd is met de menselijke waardigheid en het respect voor de fundamentele mensenrechten.

Dat verzoeker bij een teruggrijping voor lange tijd gescheiden zal worden van zijn Belgische levenspartner en (stief)kinderen (in wiens onderhoud en opvoeding hij mede voorziet/instaat).

Dat verzoeker bij een teruggrijping voor lange tijd eveneens niet in staat zal zijn om mede voor de gezinsinkomsten te zorgen.

Dat een scheiding van zijn Belgische levenspartner en minderjarige (stief)kinderen in België een ernstige schending inhoudt van het artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Dat door verweerder geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoeker en zijn gezin wordt veroorzaakt door het feit dat verzoeker wordt teruggedreven en dus voor lange tijd van zijn levenspartner en (stief)kinderen, wordt gescheiden, en het door verweerder nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Verzoeker is van oordeel dat er in casu wel degelijk schending is van zijn privé-en familielevens nu hij door een teruggrijping naar Kameroen in de onmogelijkheid verkeert nog een privé-en familielevens te hebben in Kameroen.

Dat er derhalve schending is van de materiële motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

6.

Art. 74/13 Vw. stelt het volgende : "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Het artikel 74/13 Vw. is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Dat geenszins door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de verzoeker betekende beslissing dd. 7 september 2021 op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het gezins-en familielevens in België, met zijn geldige verblijfskaart en met het hoger belang van zijn minderjarige (stief)kinderen.

Dat het belang van de minderjarige kinderen steeds dient te primeren.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd evenmin verzoeker gehoord aangaande zijn gezins-en familielevens en zijn minderjarige (stief)kinderen in België.

Uit de verzoeker op 15 september 2021 betekende beslissingen blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hiermee op geen enkele manier rekening heeft gehouden.

Dat er derhalve sprake is van schending van het art. 8 E.V.R.M., het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het art. 74/13 Vw., van de art. 16 en 18 van het Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht."

3.3.4. Voor zover verzoeker de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, merkt Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing eenvoudig kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing:

“(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE VISUM / VEBLIJFSDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.

*BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG VISUM / VERBLIJFSDOCUMENT
Dossiernummer: [...]*

(D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing: Document: Verblijfskaart van België, type F-kaart, met nummer [...], Vervalsing: De foto op de verblijfskaart stemt niet overeen met de fysionomie van de betrokkene. Dit wijst er op dat er, bij de aanvraag van zijn verblijfsdocument, vermoedelijk met het oog op fraude, bewust de foto van een derde heeft afgegeven voor het aanbrengen op dit verblijfsdocument.”

In het middel betwist verzoeker deze motivering; hij geeft er aldus blijk van de motieven te kennen en te begrijpen. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker de geldigheid van de motieven betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid, maar wordt nagegaan of de overheid haar beslissing heeft gesteund op de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betoogt vooreerst dat geen authenticiteitsonderzoek werd gevoerd en dat niet wetenschappelijk vaststaat dat verzoekers verblijfskaart vals zou zijn.

De Raad merkt echter op dat de bestreden beslissing nergens stelt dat de stukken nagemaakt zouden zijn, maar dat de foto op de verblijfskaart niet overeenstemt met de fysionomie van verzoeker. Er is niet enkel sprake van valsheid wanneer een document materieel wordt nagemaakt, maar ook wanneer achterliggende feiten worden gemanipuleerd zodat de waarheid wordt vermomd, zelfs al werd dat stuk zelf in overeenstemming met de wet afgeleverd. In casu steunt de motivering van de bestreden beslissing op de vaststellingen verricht door de grenspolitie. In het administratief dossier bevindt zich een “Navolgend Verslag Valse Documenten (vervolg)” waarbij de foto van betrokkene ten burele wordt vergeleken met de foto uit het rijksregister (die overeenkomt met de foto op de Belgische verblijfskaart). Dit onderzoek besluit dat verzoeker een “*imposter*” is op grond van de volgende vaststellingen:

- de afstand tussen de bovenlip en de neus is verschillend;
- de oren hebben niet dezelfde vorm;
- de anti-helix aan het linkeroor is bij betrokkene prominent aanwezig;
- de oorlel aan het rechteroor is bij betrokkene anders van vorm;
- volledig andere haarlijn; hierbij wordt opgemerkt dat de foto uit het rijksregister dateert van 2019;
- andere vorm van de neus: de neuspunt, neusbrug en de breedte van de neus zijn verschillend.

Aldus blijkt dat het determinerend motief van de bestreden beslissing wel degelijk steun vindt in de gegevens van het administratief dossier. Beide foto's worden met elkaar vergeleken en de fysionomische verschillen worden beschreven.

Verzoeker weerlegt deze verschillen tussen deze foto's niet *in concreto*. Hij beperkt zich op dit punt tot het stellen dat een persoon kan veranderen door ouderdom, gewichtstoename of ziekte. Dergelijke vage verklaringen weerleggen de objectiveerbare vaststellingen door de grenspolitie niet. Voorts werd de verblijfskaart op 11 april 2019 aangevraagd, zodat tussen de foto die werd aangewend in die procedure en de foto genomen door de grenspolitie op 7 september 2021 niet bijzonder groot is. Verzoeker is thans 36 jaar oud.

Ook ter terechtzitting geconfronteerd met de aanwijsbare verschillen tussen beide foto's, beperkt de advocate van verzoeker zich tot het benadrukken dat beide foto's dezelfde persoon betreffen, zonder ook maar één concreet argument aan te brengen om deze verschillen te verklaren.

Wat betreft het feit dat verzoekers actuele Kameroense paspoort het paspoort is dat werd voorgelegd naar aanleiding van de verblijfskaart, merkt de Raad op dat zulks niet uitsluit dat de visuele controle aan het gemeenteloket werd omzeild, bijvoorbeeld doordat de verblijfskaart werd afgehaald door de onbekende derde op de foto. Hoe dan ook volstaat de vaststelling dat de foto op de verblijfskaart niet overeenstemt met de fysionomie van verzoeker. Het komt de verzoeker –niet het bestuur- toe uit te leggen hoe en waarom een foto van een derde werd voorgelegd. Het feit dat de bevoegde gemeentelijke overheid het verschil tussen de foto en de fysionomie van verzoeker niet tijdig heeft opgemerkt, houdt niet in dat de verblijfskaart naar aanleiding van de grenscontrole niet meer zou mogen worden gecontroleerd overeenkomstig de bepalingen van artikel 8 van de Schengengrenscore.

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing het gezag van gewijsde schendt van de schorsingsarresten van 14 en 23 september 2021, blijkt uit de lezing van het arrest van 14 september niet dat het “Navolgend Verslag” zich in het administratief dossier bevond. Het arrest van 23 september

oordeelde dat bijkomend vingerafdrukkenonderzoek nodig was. Thans verklaart de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat niet wordt betwist dat verzoeker wel degelijk degene is die in 2016 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Een vergelijking van verzoekers vingerafdrukken met die van de asielprocedure kan dan ook geen elementen aan het licht brengen die afbreuk kunnen doen aan het determinerend motief van de bestreden beslissing. Ook werd de motivering van de bestreden beslissing in die zin aangepast; thans wordt duidelijk gesteld dat de persoon afgebeeld op de F-kaart een derde is, zodat vermoedelijk met het oog op fraude een foto van een derde werd afgegeven voor het opmaken van dit document. De Raad is te dezen van oordeel dat het standpunt van de verwerende partij steun vindt in de gegevens van het administratief dossier en treedt deze bij. Verzoeker maakt prima facie geen schending van het gezag van gewijsde aannemelijk.

3.3.5. In het kader van het in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalde recht om gehoord te worden, wijst verzoeker er op dat zijn Belgische levenspartner en hun (stief)kinderen in België wonen en dat hij in het bezit was van een F-kaart en dat hij instaat voor het gezinsinkomen.

De Raad merkt op dat verzoeker er niet in slaagt te weerleggen dat hij niet de persoon is die figureert op de verblijfskaart. Verzoeker biedt geen verklaring waarom de verblijfskaart een foto draagt van een derde, onbekend persoon. Hoewel de Raad niet uitsluit dat er in hoofde van verzoeker sprake kan zijn van een effectief beleefd gezinsleven in België, dient de Raad er in de huidige stand van het geding van uit te gaan dat verzoeker met het voorleggen van de verblijfskaart identiteitsfraude heeft gepleegd. Aldus bestaat geen zekerheid over de identiteit van de persoon in wiens hoofde de verblijfskaart werd verleend, noch over de identiteit van de persoon in wiens hoofde het gezinsleven thans wordt ingeroepen. Ook wat betreft het belang van de kinderen dient tot hetzelfde te worden besloten.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de aangevoerde rechtsregels.

3.3.6. Het middel is niet ernstig.

4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet dan ook niet worden ingegaan.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

C. VERHAERT